

İman Garanti Değildir

Nureddin Yıldız'ın 01.03.2020 tarihli (386.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Kaydolduğumuz ama gitmediğimiz, buna rağmen maaş almaya devam ettiğimiz bir iş var mı? Böyle bir iş olabilir mi? Mesela üzerinde emek verilmeden ürün veren bir tarla var mı? Ne budanan ne sulanan ama yine de meyve veren bir ağaç söz konusu olabilir mi mesela? Bir kap var mı ki altı delik olduğu hâlde suyu hep tutabiliyor?

Bir görev yerine getirildikçe insan o görevde tutulur. Hatta sağlık bile üzerinde titiz olmadıkça kimseye garantili değildir. Birinin gözüne çomak sokulduğu zaman o göze zarar verilir, burnunu kapattığımız birinin nefes alamayacağı bellidir.

Bunlar basit gerçeklerdir ve sonuçlarıyla ilgili de beklentinin rengi nettir. Aklını kaybetmiş insan bile bu soruların cevabını iyi bilir. Yani bu soruların cevabını bilmek için akla dahi ihtiyaç yoktur. Dünyada, bedeli ödenmeden garantili tutulabilen bir şey yoktur. Ne sağlık ne para, ne ev ne de iş... hiçbir şey. Elde edilmek istenen kadar bedel ödenir, koruma sağlanır ve bundan sonra yine senin olup olmayacağı düşünülebilirse de aşağı yukarı o bedelle birlikte, istenene kavuşulur.

Kelime-i tevhidi söyleyip mümin olduktan sonra neden imanı garantili bilelim öyleyse? Bunun mantıklı bir cevabı olabilir mi? Dünyada kabile devletleri dâhil, babası memur olduğu için çocuğu da on sekiz yaşına gelince otomatik memur olunan bir devlet var mı ki babası Müslüman olduğundan insanlar kendilerini mümin zannetsinler? Her şeyin bedeli ve imtihanı oluyor da sadece iman ve mümin meselesinde mi babadan bedava intikal ediyor veya hiçbir koruması sağlanmadığı hâlde sürekli yerinde duruyor? Fısk u fücür ne yaparsan yap, namaz yok, oruç yok... ama mümin... ölünce de 'merhum' kelimesi bedava geliyor...

İnsanlar buna nasıl inanabilirler? Arabanın bile bakımı yapılmadığında beş sene sonra kullanılamaz hâle gelir de bakımı olmayan iman nasıl akla hayale sığar? Nasıl olur da bin bir çeşit lanetli işe bulaşmış kimseler için vefatı ardından meclisler düzenlenir de cennette beraber olması temenni edilen büyük isimler onun adıyla yan yana sıralanabilir? İman bu kadar mı ucuz, cennet bu kadar mı kolay? Saygısızlık değil midir bu?

Her şeyin fiyatı var ve dolara göre azalıp çoğalıyor da bir iman mıdır ırka göre dağıtılan? İstanbul'da doğunca cennet yolları garanti oluyor: Bu mudur? İman böyle ucuzdu da testereyle doğranan peygamberlerin ne suçu vardı? Bedel sadece Bilal-i Habeşî tarafından ödenen bir şey midir, yoksa bizim bedellerimizi de o mu ödemiştir? Çanakkale'de ödenen bedel, yüz yıl sonra yaşayacak olan bizler adına da mı ödenmişti?

Bir saygısızlık değil midir Allah'a karşı, bedelsiz imanla ondan cennet talep etmek? Niçin Ebu Bekir radiyallahu anh, onca büyük müjdeye ve Resûlullah'ın en yakın dostu olmasına rağmen, ölürlen adeta ödü patlayarak dünyadan ayrılacak tedirginlikteydi? Büyük suçlular ve cürüm üstüne cürüm işlemiş kimseler gibi korkup ölmesinin anlamı neydi? Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem bile neden "rahmetini isterim Allah'ım, rahmetini isterim Allah'ım..." diye diye ayrıldı dünyadan?

Acı ama esef verici bir hakikattir ki bu cümleler boşa gidiyor değildir. Yaraya tuz basar gibidir. Böyle bahis açıldığı zaman *iyi konuşma* yapılmış olmuyor, dürtüyorsun toplumu; "dün kandil akşamıydı, bugün de biz cennetteyiz" anlayışıyla konuşmak gerekiyor. Çünkü taze kandil simidi yenmiş, aşurenin de tadına bakılmışsa cennetten başka nereye gider ki insan artık!

İman böyle bir şey değildir. Arabayı bile hırsız çalıyor da imanı niye şeytan çalamıyor? Araba kadar da mı değil yoksa iman? Biz bu hayata İblis ile ortak başlamadık mı? Dünyada değil, cennet gibi bir yerde bile Allah'ın karşısında diklenip "ben de sana iman edenleri yolundan saptıracağım, onları sana imansız geri göndereceğim" diye yemin etmedi mi İblis? O İblis bizim mücadele ettiğimiz İblis değil mi? Onu nasıl yok kabul ederiz? Bütün cenazelerde okunan Yasin suresinde Allah Teâlâ, "Ey Âdemoğlu, size İblis'in düşmanınız olduğunu söylemedim mi?" buyurmuyor mu? O ayeti okuyoruz, İblis ile kol kola ömür bitirmiş olana da "Allah rahmet eylesin" diyoruz ama. Nasıl olsa bedava...

Nerdeyse devletler güneşi fazla görenden daha çok vergi alma yoluna gidecek, her şey parayla oluyor ama bir cennet ki tek bedava olan o... hiçbir bedeli yok. Çanakkale'dekilerse genç yaşlarda ölüp gitti, onlar bedel ödemişlerdi.

Keyif de bozsa kabul etmek zorundayız: İmanın bedeli vardır. "İman ettim" sözü iman değildir, oldu demekle olmaz. "Al sana para" demekle karşımızdakine para vermiş olmuyoruz, parayı verince para verilmiş oluyor. Laf la da iman olmaz. Kendi kendimizi niye aldatalım?

Mümin kardeşlerim,

'Lâilâhe illallâh Muhammedün Resûlullah' demiş insanlar,

Çocukları da bunu desin diye dert taşıyan kardeşlerim,

Allah rızası için şu hakikati biliniz: İman, bir bardak suya çarptığımızda suyun dökülüp her yeri ıslatması gibi, bir sözle de dökülüp gidebilecek bir şeydir. Hiç kimsenin çocuğu, baba namaz kılıyor diye imanı garantili değildir. Dün mümindiydi diye bugün mümin olmak şeklinde bir garanti yoktur. Toprağın altında milyarlarca insan dün yaşıyorken ertesi gün ölü oldu; bizim için de aynı kural geçerlidir ve iman da böyle bir şeydir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi görmüş, elini öpmüş, onunla kucaklaşmış insanlar ertesi gün imandan döndüler. Biz neyimizi garanti bileceğiz ki? Zaten kaybın başlangıcı, imanı elde keklik görmektir.

İblis gibi profesyonel, peygamberler hariç bütün insanları avucunda oynatmaya uğraşmış biri düşmanın olacak ve sen elin cebinde yürüyebileceksin... Yerde buz var, senin eller cepte... Bu rahatlıkla düştüğün yer cehennem çukuru olacaktır, Allah muhafaza buyursun. İşi vesveseye vardırıp kendini imansız sanmak da bir hastalık çeşididir tabii. Bu iki ayarsız noktanın ortasını bulmalıdır.

*

İblis cinsellikten paraya, makamdan forsa kadar şehvetler üzerinden bir ağ kurmuş ve buraya düşürdüklerini alıp götürmek planı yapmıştır. Buraya düşüremezse şüpheler ağına düşürmeyi tasarlamış ve Allah'a imandan Kur'an'a, kaderden sünnete kadar birçok konu başlığında şüphe ettirerek insanı saptırmayı düşünmüştür. Bir şüphe yakalattırıyor, dikiş tutunca oradan sonrasını çorap söküğü gibi getirip mümini avucuna alması işten bile olmuyor. Gelin görün ki hiç kimse kıyamet günü, "ben iman etmiştim ama şeytan kandırdı, yoksa benim imanım vardı" diye bir bahane çeşidi ileri süremeyecektir. Allah hiçbir kuluna "hele bir iman edin de gerisi kolay" yollu garanti vermiş değildir.

Hepimize ibret olması ümidiyle hatırlamak lazımdır: Ümmetimizin yıldızları olan, eserler veren âlimler için de bu kural geçerlidir. Ebu Bekir radiyallahu anh imanının sarsılmasından korkar da âlime, hocaya, şeyhe iman hiç garanti olabilir mi? Zirvedeyse onun durumunun daha tehlikeli olduğu bile söylenebilir üstelik. Kur'an-ı Kerim'de bunun örneği vardır.

Konumumuz ve sıfatımız ne olursa olsun, asla imanımızı meleklerin korumasında bilmek garantiliği gibi bir gaflete düşemeyiz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, "İnsanlara öyle bir zaman gelecektir ki akşam eve mümin giren, sabah kâfir olarak çıkacak; evden çıkarken mümin çıkan da

akşam eve kâfir olarak girecektir” buyurmaktadır. Ve bunun gerçekleşmesi için beş-on senelik periyot gerekmiyor, küçük anlar yetiyor.

Kandil gecelerinin ve din hissiyatlı ortamların insanlar üzerinde artı etkisinden söz edilebilir. Kandil gecelerini bu bakımdan bir çeşit vites değişimi gibi görmek mümkündür. Ancak aynı durum dinin her sene beş puan geri gitmesini de sağlayabilir insanda. Her kandille birlikte namaz sayın artmıyor, haramlardan kopma sürecin güçlenmiyorsa kandil seni oyalıyor demektir. Hacca giden biri geçmiş günahlarının silinip tertemiz olduğunu düşündükten sonra “şimdi biraz faiz alabilirim” deyip bankaya koşsa bunun akıbeti iyi midir? Söylemesi bile tehlikeli bir şey bu.

Ne kandil geceleri ne de babalarımızın iyi Müslüman olmaları, geçen sene yapılan güzel bir işi Allah’a karşı “sen de gerisini görmeyiver” türünden bir dilenme amacıyla mı yapıyoruz? Kimse bunu söylemez ama yapılan ve ortada duran eylemin yorumu bundan başka nedir? **Dünya şartlarında alıştığımız, nasıl olsa seçime yakın siyasetçilerin af çıkaracağı ve verginin de yapılandırılacağı beklentisini ahiret işlerine de uyarlamaya kalkışıyoruz. Ahirette böyle bir şey yok.** Doğduğun günden son nefesine kadar herkesin her saniyesi okunacak, unutulacak hiçbir şey yok. Efendimiz aleyhissalatu vesselam, “*Mümin bir delikten iki kere ısırılmaz*” buyurmaktadır.

Herkes özel meclislerde otururken dünyanın ne kadar kötü durumda olduğunu, küfrün her yandan etrafı sardığını, insanlara şirkin ve haramların feci saldırılarını konuşuyor ama o konuşanlardan biri de bir yerde kötü etkiler kapabileceğini bile bile çocuğunu gönderebiliyor. Sen biraz önce her yerin tehlikeler ve haramlarla dolu olduğunu konuşan değil miydin? Evet. Ama sen bu kız çocuğunu tek başına gezmeye gönderdin diğer şehre. Sizinkini çok iyi mi yetiştirdiniz? İşte yılanın deliği burasıdır!

Bu dünyada kim şeytana karşı profesyonel olduğunu iddia edebilir, şeytanın zehrinin ona bulaşmayacağını söyleyebilir? Hafız yapmış, bilmem hangi okulu okutmuş olabilirsin ama şeytanın o okulları tersten bir kere daha okutacak kadar uzman olduğunu gözden geçiriyorsun. Ne zannediyorsun? Şeytanı bu kadar basite aldıktan sonra Allah’ın huzurunda hangi mazereti ileri sürebiliriz? Şeytan, Ebu Hureyre radiyallahu anh gibi Resûlullah’ın en büyük talebelerinden bir sahabiyi bile -Peygamber aleyhisselamin uyarısına rağmen- kandırabilmiştir. Ertesi gün Efendimiz, onu kandırmanın şeytan olduğunu buyurduğunda Ebu Hureyre, “Bu akşam gösteririm ben ona!” demiş ve o akşam yine kandırılmıştı.

Bize ders olması için anlatılıyor bunlar: Sahabi de olsun ve hocan bizzat Resûlullah ise bile şeytan seni kandırabiliyor demek. Senin özelliğin ne? İmam-hatip okumuş olmak...

*

Bizler zayıfız, İblis güçlüdür. Çünkü yetkisi Allah’tandır. Allah bizi korursa İblis’in önünde korunmuş olabiliriz. Ve Allah da korunmak için çırpınan kulunu korur. İmanını garanti bilen de niye korusun?

İnsanın bünyesindeki şehvetler ve din etrafında oluşturulan şüpheler; bu iki kaygan zemin çok tehlikelidir. Nefsimi ve bütün mümin kardeşlerimi ikaz olması için bir hususun altını çizeyim: Müslüman’ın, İslam’a ve Kur’an’a ihanet içinde olduğunu söylediği biri hakkında böyle söylemesi bile tehlikelidir. Yani birinin yanlışlığını, kâfirlerin dinimize iftiralılarını eleştirmek bile tehlikeyle burun buruna olmaktır, o mikroba bulaşmaktır. Zaten şeytanın derdi, o konunun bir kere daha konuşulmasıdır, kamuoyu oluşmasıdır konunun etrafında. Bir de daha Cebrail ve Mikail’in kim olduğunu bilmeyen çocuğun yanında böyle bir konuyu televizyondan izleyince o çocuk meleklerin adını bilmeden kavga ettiklerine dair bir safсата bilmiş olur ve virüs, hiç hesaplanmayan yerden amacına ulaşır. Bünyeye bir kere girdiğinde de senelerce zihinde kuluçkaya yatıp beklenmedik zamanda hareketlenir ve insanın imanını toptan götürür.

İmanı elde keklik bilmek de elden kaçmış saymak da eşit miktarda yanlıştır. Tâbiîn büyüklerinden İbni Ebi Müleyke bizden bin üç yüz yirmi sene önce yaşamıştır. Şu sözü oldukça düşündürücüdür: “Otuz sahabi görmek bana nasip oldu. Hepsinin münafik olarak ölmek diye bir korkusu vardı.”

Peygamberi görmüş, onunla haccetmiş, ardında namaz kılmış, mallarını cennet için feda etmiş, cihada katılmışlar... ama Müslümanlık haricinde bir yolda ölmekten ödleri patlıyor. Bizim koltuğu koltuğun üstüne koyacak kadar mobilya cenneti evlerimiz var, Allah korkusundan gözyaşı akıttığımızı melekler görmüş değil... ama iman garanti.

Bu bir tuzaktır ve tuzağın sahibi İblis'tir. Fakat Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem tuzağı haber vermiş, Kur'an ikaz etmiştir. Ortada gizli saklı mesele yoktur.

Allah ile bağlantımızı zayıflatan her şey bizim için tehlikelidir. Mesela Kur'an-ı Kerim'in kâğıda yazılmış hâli olan Mushaf'ı hiçbir zaman hakaret anlamına gelecek bir yerde tutmayız, yere koymayız. Koysak bunun Kur'an'ı inkâr etmek anlamına gelmediğini biliriz ama davranıştan anlaşılan, bugün Mushaf'ı yere koyan birinin yarın ayet de reddedecek duruma gelebileceğidir. Birincisi, sonrakine başlangıçtır. Tıpkı bir çocuğun, babasının kulağına asılmasına ses çıkarmamanın, ertesi gün tokat da atabileceğine göz yummak olması gibi.

İman konusunda da hareketimizi belirleyen, işte bu endişe metodudur. Allah'a, Peygamber aleyhisselama, Kur'an'a, emirlere-yasalara, ümmetimizin şerefli büyüklerine espi olarak bile söz söyleyen herhangi bir tutumu asla onaylayamayız. Dil böyle bir şeye alışmamalı, kötü sözü söyleyeni aktarmak için bile söylemekten kaçınmalıdır.

*

Biz dini şekillendirerek ve dinin yönünü belirleyerek sadece kendimizi aldatmış oluruz. Allah Teâlâ, biz dine göre yön belirleyelim ve din bizi yola getirsin diye onu göndermişken biz alıp onun etrafını kırpar veya biçimlendirmeye kalkarsak Allah'ın dinini Allah'a öğretmiş oluruz. Kur'an-ı Kerim de bu tavrı ifade eden ayetinde, “Siz Allah'a din mi öğretiyorsunuz?” buyurmuştur. Birilerini kafamıza göre belirlediğimiz ölçülere uyduğu için dindar saymamız bundan başka anlama gelmez. Rabbimizin dindarlık için yeterli görmediği bir seviyeye biz yeterli gözüyle bakamayız.

İblis'e karşı bu kadar gafil duramayız. Şeytan zirvedeki nice mümini oradan indirmiş, üstelik çukur düzeyine kadar indirmiştir.

Bir hakikati unutmayalım: Allah, insanı aceleci yaratmıştır. Bu huy para kazanırken de yemek yerken de görülebilen bir tabiattır. Yeni pişmiş yemeği beklemeden dile değdirmekte en bariz hâliyle görülür. Bu huyunu insanın bazen dine de uyarladığı olur. İster ki çocuğu on yaşına gelene kadar evliyaullahtan biri oluversin. Melekler seni tam altmış senedir bekliyorlar, hâlâ acele etmiş sayılmıyorlar adam olmanı beklemek için ama sen hesap yaparken çocuğa insafsız davranıyorsun. Din, bir ömür içindir, sezon için değil.

Siyasî manada dinin ilerlemesi veya gerilemesi yorumunu yaparken de bu acelecilik görülür. İnsanlar dinin hemen istedikleri kıvama geleceğini ve dindarlığı anında elde edebileceklerini sanmaları şeytan tuzağıdır. Nuh aleyhisselam amacına ulaşabilmek için ne kadar (950 yıl) beklemişti? Onun beklediği yılları dakika hesabıyla bile beklemeye yüreğimiz yetiyor mu? Çocuğumuza dokuz yüz elli dakika bile emek vermeye uğraşmadan sonuçlar önümüze gelsin istememiz komiktir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem amcasının iman etmesi için on bir sene beklemişti.

Dinde acele yok, zaman geçtikçe gevşemek de yoktur. Her namazımızı, bundan sonra namazın nasip olmayabileceği ve bu sonuncuyu kılıp cennete gideceğimiz hesabıyla kılmalı ama aynı şekilde her birini de yeni kılmaya başlamış gibi heyecanla sürdürmeliyiz. İblis'in dini yaşamamız üzerindeki planı, bir çeşit eskimeyle birlikte gelen zaman aşımı oluşmasıdır. Bu gerçekleşince namaz kılmayı da Kur'an

okumayı da zihinde sulandırır, sıradan hâle getirir. Tıpkı insanın ilk defa yakını vefat ettiğinde ağlayıp sızlamaktan tabutu taşıyamaması ama mezarlık görevlisinin adeta kaldırım taşıını alıp biraz öteye koyar gibi tabutu indirmesi gibi. Senin baban ilk defa öldü ama o her gün böyle birkaç ölüyü görüyor.

İşte din böyle değildir; her gün namaz kılarırsın ama her kıldığın, ilk namazın gibi heyecanlıdır. Bu heyecan da seni Allah'ın huzuruna mümin ve muvahhid biri olarak çıkarır. Böyle olunca din eskimez. Dindarlıkta zaman aşımı, yani yıllardır namaz kılıyor olunca artık o alışkanlığın sıradanlaştığını düşünme, şirketin eski abonelerinin ayrıcalıklı özelliklere kavuşmasına benzer. Böyle bir şey mümkün değildir ve şeytanın tuzağıdır.

İlk kez seccadeye kapandığımız günkü sıcaklığı son güne kadar taşımak lazımdır. Efendimiz aleyhisselam dindarların en dindarı, muttakilerin en muttakisi olmasına rağmen *“Ey kalpleri çeviren Allah'ım, kalbimi dinin üzerinde sabit tut”* diye dua etmiştir. Ciddiyet budur, örnek de budur. Ama dindarlığın yerine ırkçılık konduğu zaman dindarlık için kendi topraklarında doğmuş olmak yeterli meziyet sayılır elbette...

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.